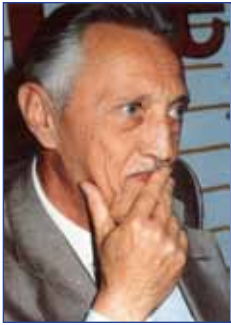

Aktiv dødshjælp

Den tidligere læge Svend Lings
er igen blevet tiltalt for at have
medvirket til selvmord
side 6

**Da grønlandske børn
blev kidnappet af staten
for at blive brugt som
forsøgskaniner
i et såkaldt
videnskabeligt
eksperiment
side 8**

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi.

I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortæller for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens, er barnet et menneske, et selvstændigt individ,

genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.

Fra befrugtningøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske, som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.

Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.

Det er unikt og derfor uerstatteligt.

Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.

Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.

Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet, er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.

Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk. Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Bidrag til RFM kan indbetales på vores konto i Sparekassen Danmark:

BEMÆRK: nyt registreringsnummer: 9070 – konto: uændret: 2073074765

RFM nyt **43. årgang nr. 2**

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
bladekspektion
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Skal du flytte?

**Så husk venligst
at sende os din nye adresse
på info@rfm.dk
– eller ring til os!
Det er ikke nok
at melde flytning til
folkeregisteret eller
postvæsenet.**

BETALINGSSERVICE

**Det vil være en stor hjælp, hvis
du tilmelder din årlige betaling
til betalingsservice.
Det kan du gøre, når du
næste gang modtager
girokortet.
Her står der, hvordan du bærer
dig ad, og det er faktisk
helt ligetil.**

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

FORVIRRING

Jeg kommer i denne tid tit til at tænke på en stor undersøgelse af europæernes religiøse tilhørsforhold og tanker om troen, som så vidt jeg husker blev foretaget i 1990'erne.

Ikke overraskende satte de nordiske lande rekord i ikke at tro på ret meget, men den besvarelse, jeg aldrig har glemt, kom fra en franskmand, der først skulle svare på, hvor han i religiøs forstand hørte til.

Svar: Jeg er katolik.

Og et par spørgsmål senere: Tror du på Gud?

Svar: Nej.

Det lyder umiddelbart som en vittighed, for selvfølgelig kan man ikke være katolik uden at tro på Gud. Derfor skal vores franskmands svar sandsynligvis forstås som en konstatering af, at han er døbt og muligvis også konfirmeret i en katolsk kirke, men at det ikke betyder det fjerneste for ham. Det vil sige, at han "teknisk set" er katolik (han står stadig opført i kirkebogen), men *i realiteten* har forladt kirken.

Værre står det til med Joe Biden og Nancy Pelosi, som begge to stædigt fastholder, at de er katolikker, selv om de kæmper med næb og klør for, at det skal være lovligt at abortere børn fra undfangelsesøjeblikket til fødslen.

Kan man være katolik og samtidig være medskyldig i tusinder af ufødte børns død? Det er der et helt klart svar på, men det generer dem ikke. Der er ikke nogen, der skal komme og sige, at jeg ikke er katolik, lyder det fra dem begge to. Det er noget, jeg selv bestemmer, for jeg er ikke underlagt den kirke, som jeg påstår at tilhøre. Eller rettere, jeg laver min egen version af den.

Det fører mig videre til den såkaldte LGBT-bevægelse, hvor man selv suverænt bestemmer, hvilket køn man tilhører: I dag er jeg en kvinde, i morgen er jeg en mand, og måske er jeg en kvinde igen i overmorgen. Det bestemmer jeg selv.

Det fører os i sidste instans til at nægte, at der er noget, der hedder sandhed og noget, der hedder løgn, noget der er godt, og noget, der er ondt. Det ødelægger vores mulighed for at tale sammen. Og det ødelægger vores kultur og vores samfund, når der ikke længere er andet at holde sig til end sin maveførmelse.

Torben Riis

Efter underkendelsen af Roe versus Wade ...

glæde og lettelse på pro life-siden ...

I det sidste nr. af bladet skrev vi, at den amerikanske Højesterets kendelse vedrørende Roe v. Wade sandsynligvis ikke ville blive et generelt forbud mod abort i samtlige stater, men snarere hver enkelt stats rettighed til at afgøre, hvilken lovgivning, der skal gælde i dette spørgsmål.

Det var som bekendt også det, der skete, med det resultat, at demokraterne fra nu af ikke længere vil kunne indbringe et hvilket som helst forslag om at begrænse adgangen til abort for Højesteret med den påstand, at det er i strid med forfatningen.

Et epokegørende fremskridt

Derfor er underkendelsen af Roe v. Wade et epokeafgørende fremskridt i kampen for at beskytte menneskeliv, men, bliver jeg nødt til at tilføje, ikke den ultimative løsning på problemet.

Det er den ikke set fra et pro life-synspunkt, før vi når dertil, hvor abortindgreb igen juridisk set bliver placeret på linje med

ethvert andet overlagt drab. Det eneste tilfælde, hvor en provokeret abort kan komme på tale, er hvis moderens liv er i fare, hvis hun vælger at føde barnet.

Beskyttelse

Hvad er begrundelsen for det? Den ganske enkelte, at *ethvert* ufødt barn, ligesom et født barn eller en voksen har krav på beskyttelse fra samfundets side, hvis den pågældendes liv bliver truet af andre mennesker.

Begynder vi at gradbøje dette krav, har vi allerede tabt slaget, således som det skete tilbage i 1939, hvor man vedtog den første danske svangerskabslov og således med et pennestrøg forvandlede provokeret abort fra at være en strafbar handling (et fosterdrab) til et socialt problem. Med andre ord rakte man fanden en lillefinger, hvorefter han i den følgende tid, som han har for vane, tog hele hånden.

Og mens vi nu taler om beskyttelse, har Joe Bidens propagandamaskine allerede taget ordet

til sig, således at det nu hedder sig, at Højesterets kendelse er et tilbageskridt for kvinderne, som nu ikke længere er *beskyttet af loven*.

Læg mærke til, hvordan rollerne her er byttet om, for hvem er det nu, der skal beskyttes. Ikke det ufødte barn, men barnets mor. Og når en kvinde skal beskyttes mod sit eget forsvarsløse barn, må det nødvendigvis betyde, at barnet udgør en så alvorlig fare, at det berettiger, at man uden videre kan fjerne/likvidere det.

Læg samtidig mærke til, at kravet om, at kvinder i almindelighed skal være "*beskyttet*" mod truslen fra deres ufødte børn, (dvs. have adgang til fri abort) ikke just harmonerer med den ofte gentagne påstand om, at abortsøgende kvinder ikke kunne drømme om at bruge abort som prævention og kun vælger abort efter omhyggelige overvejelser og som en sidste mulighed i en håbløs situation. Hvis det var sandt, ville der ikke være behov for at have

... vrede og panik på abort-siden

fri abort, hvor enhver kvinde uden nogen form for begrundelse kan forlange at få sit barn fjernet fra jordens overflade.

Reaktioner

Således fortsætter kampen – ikke blot i USA men også på vore breddegrader, hvor nervøsiteten ikke har været vanskelig at få øje på. F.eks. da SF's formand, Pia Olsen Dyhr i sommerheden nedkom med et forslag om at *grundlovssikre* retten til fri abort.

Det lugtede langt væk af panik og har heller ikke, så vidt jeg er orienteret, vundet genklang hos socialdemokraterne, der næppe har lyst til at kaste sig ud i eksperimenter af dette omfang umiddelbart inden et forestående valg.

Inspirationen har Olsen Dyhr formentlig fået fra den franske premierminister Elisabeth Borne, som umiddelbart efter underkendelsen af Roe v. Wade fyrede hele det velkendte arsenal af "new speak" floskler af og i den forbindelse foreslog, at man skulle indskrive "den funda-

mentale ret til abort" i grundloven og ligeledes i EU's menneskerettighedskonvention. Over for pressen begrundede hun sin beslutning med ordene: "Man skal ikke vente med at tegne en forsikring, til huset brænder".

Joe Biden

Sidst men ikke mindst skal det nævnes, at Joe Biden gør alt, hvad han kan for at begrænse virkningerne af det smertefulde tab af Roe v. Wade. Det gør han blandt andet ved gratis at transportere abortsøgende kvinder og piger med fly til de stater, der ikke har restriktioner – også i de tilfælde, hvor det er ulovligt, fordi der er tale om piger under myndighedsalderen.

Hertil kommer, at han har beordret sundhedspersonalet på alle niveauer at gøre deres yderste for at hjælpe abortsøgende kvinder og samtidig lovet dem gratis advokat-hjælp, såfremt de skulle støde på vanskeligheder under udførelsen af

deres "idealistiske" gerninger. Den gode nyhed er, at præsidentens muligheder for at undergrave de enkelte staters restriktioner er relativt små.

Så kan de lære det!

Elisabeth Borne

Den tidligere læge Svend Lings er igen blevet tiltalt for at have medvirket til selvmord

Som mange sikkert vil huske, blev den pensionerede læge fra Kværndrup i 2017 landskendt for i et radioprogram at have fortalt, at han havde hjulpet mere end 10 personer med at tage deres eget liv.

I 2019 idømte Højesteret ham 60 dages betinget fængsel for at have medvirket til to selvmord og et selvmordsforsøg. Dommen appellerede han efterfølgende til menneskerettighedsdomstolen, men fik ikke medhold i sin påstand om, at hans ret til ytringsfrihed var blevet krænket.

Domstolen lagde i den forbindelse vægt på, at Højesterets afgørelse ikke var rettet mod hans virksomhed som fortaler for aktiv døds-hjælp i almindelighed, men udelukkende vedrørte hans handlinger over for tre personer, som han havde "hjulpet".

Senest er han på foranledning af Styrelsen for Patientsikkerhed og en pårørende til en person, der begik selvmord, blevet anklaget for at have rådgivet den pågældende fra 18. november 2020 til 2021. Sagen skal behandles af retten

i Svendborg, men retsmødet er endnu ikke berammet. Svend Lings, som allerede er ekskluderet af Lægeforeningen, risikerer denne gang at skulle i fængsel.

Er Svend Lings blot en harmløs gammel mand, der dyrker en bizar hobby, eller er han en farlig propagandist?

Jeg ville umiddelbart sige: Lidt af begge dele, men mest af det sidste.

I betragtning af, at han er villig til at gå i fængsel for sin sag, og at han ikke tjener penge på at rådgive sine klienter, kan der næppe være tvivl om, at han handler ud fra en overbevisning om, at han hjælper mennesker i nød.

Men hensigten helliger som bekendt ikke altid midlet. Svend Lings er tidligere blevet kritiseret for blot at efterkomme "patientens" ønske om at dø – uden at foretage en egentlig undersøgelse for eksempelvis at sikre sig, at der ikke blot er tale om en flygtig depression, som i givet fald ville kunne behandles eller helt kureres. Det er således mere end tvivlsomt, om Svend Lings kan

siges at "hjælpe" sine klienter.

Det farlige ved personer som Lings og andre ligesindede – og dem er der ifølge flere meningsmålinger rigtig mange af – er dybest set, at deres menneskesyn er rent materialistisk. Livet har i deres øjne kun værdi, så længe man "fungerer" og får tilfredsstillt sine behov.

Det medfører på den ene side, at man ikke kan se nogen mening i at leve længere, hvis disse betingelser ikke længere kan opfyldes, og på den anden side, at man lige så lidt kan tolerere, at uproduktive mennesker "bliver hængende" og dermed belaster sundhedsvæsenet og samfundet som helhed.

For sengeliggende patienter koster penge, mange penge hver dag, og i denne tid, hvor antallet af ældre vokser hurtigere end antallet af erhvervsaktive, kan presset på de gamle, syge og handicappede meget vel tænkes at ville stige.

Der tales endnu ikke direkte i det offentlige rum om det u hensigtsmæssige i at holde liv i uproduktive personer, men presset på de ældre

og svage er allerede en kendsgerning blandt andet ved, at man til stadighed beskærer bevillingerne til omsorgen for netop disse grupper.

En belgisk kommentar

Problemer som dette og mange flere har 12 belgiske forskere, læger, sygeplejersker og andet sundhedspersonale i 2021 gjort nærmere rede for i en bog på engelsk¹, som kan downloades gratis fra internettet.

Det er en bog på lidt over 100 sider, hvor forfatterne ud fra deres professionelle erfaringer tager fat på problemstillinger som f. eks. normaliseringen af aktiv dødshjælp (den lette løsning), de pårørendes rolle, behandling af patienter med psykiske lidelser og minsandten også meningen med lidelsen og med livet.

En af forfatterne til bogen citerer den berømte franske biolog og videnskabshistoriker Jean Rostand (1894-1977) for disse ord:

"Når det bliver en rutine at skille sig af med misfostre, vil selv de mindste defekter snart efter blive betragtet som uhyrligheder. Fra at fjerne det uhyrlige til at fjerne det uønskede er der kun et kort skridt

... Dette renvaskede, rensede samfund – samfundet uden affald, uden skavanker – risikerer at komme til at ligne Sparta og til at glæde Nietzsches disciple. Men jeg er ikke sikker på, at det stadig vil fortjene at blive kaldt et menneskeværdigt samfund."

1. Euthanasia: Searching for the Full Story – Experiences and Insights of Belgian Doctors and Nurses

Ekspertter udtrykker bekymring over Canadas eutanasi-love

Associated Press' medarbejder med speciale i sundhedsspørgsmål, Maria Cheng, har netop skrevet en artikel om de dybt betænkelige forhold i Canada.

Her fortæller hun blandt andet om en 61-årig mand, **Alan Nichols**, som tidligere var blevet behandlet for depressioner og andre sygdomme, men hvor ingen af dem var livstruende. Han blev indlagt på hospitalet i juni 2019, fordi familien var bekymret for, at han kunne finde på at begå selvmord. Ved den lejlighed bad Alan sin bror om at få ham ud af hospitalet igen snarest muligt.

En måned senere indgav han en anmodning om at modtage aktiv dødshjælp og blev dræbt trods indvendinger fra familien og en sygeplejerske på stedet. På anmodningen var der kun som begrundelse anført "mangelfuld hørelse".

Nichols familie anmeldte sagen til politiet og sundhedsmyndighederne med den påstand, at han ikke havde været i stand til at forstå processen, og at han ikke som et af kriterierne for aktiv dødshjælp havde lidt uudholdeligt. Hospitalet forsvarede sig med, at han ikke havde taget sin medicin, og at visse medarbejdere på ulovlig vis havde

presset ham til at skrive anmodningen.

Trudo Lemmens, som er specialist i sundhedsjura ved universitetet i Toronto, har betegnet forløbet som rystende: "Dette tilfælde," siger han, "viser, at reglerne er alt for upræcise og, at det i tilfælde, hvor folk dør, uden at de burde dø, er så godt som umuligt at holde læger og hospitaler ansvarlige for det, der er sket."

Lederen af Canadas menneskeret-tighedskommission, Marie-Claude Landry, fortalte Maria Cheng, at Nichols død ikke er et enestående tilfælde. Hun nærer den samme alvorlige bekymring, som tre FN-menneskerettighedsekspertter gav udtryk for sidste år, da de skrev, at Canadas eutanasilov så ud til at krænke FN's Verdenserklæring om Menneskerettighederne.

Og sidst, men ikke mindst har Tim Stanton, som leder et institut på *University of British Columbia*, udtalt, at Canadas eutanasilov sandsynligvis er den største trussel mod handicappede siden nazisternes program i Tyskland i 1930'erne.

Maria Cheng beskriver to andre mindst lige så alvorlige sager. Dem vil jeg skåne læserne for.

Da grønlandske børn blev kidnappet af staten for at blive brugt som forsøgskaniner i et såkaldt videnskabeligt eksperiment

Vi skal tilbage til 1948, da den socialdemokratiske statsminister Hans Hedtoft nedsatte Grønlandskommissionen og besøgte Grønland.

Ved den lejlighed erklærede han, at Danmarks Grønlandspolitik udelukkende havde været præget af humanisme og idealisme, uanset at der fra dansk side var "begået fejl" undervejs. Fejlene var dog efter hans vurdering ikke værre end, at de blev opvejet af det gode, danskerne også havde gjort.

I 1950 skrev han således: "Vi har haft moralsk forpligtelse til med vores eksempel at vise verdens andre nationer, hvorledes vi på human måde forstår at føre grønlænderne frem *fra dette primitive stade op til det niveau, vi selv befinder os på*" (min fremhævelse).

Moderniseringsprojektet

Hermed var grunden lagt til 50'ernes lige så katastrofale som naive eksperiment, der gik ud på at sende 22 grønlandske børn i alderen 6-7 år til Danmark for at bringe dem op på et passende intellektuelt niveau, således at de ved hjemkomsten ville kunne fungere som rollemodeller for deres mindre begunstigede kammerater.

Selve projektet blev planlagt og sat i søen med velvillig assistance fra "eksperter" fra Red Barnet og Dansk Røde Kors, under ledelse af departementschef Hans Henrik Koch i Socialministeriet, der var formand for Grønlandskommissionen.

Men hvad var det så, der gik galt? Såmænd ikke andet end, at hverken "eksperter" eller bureaukrater var

Hans Hedtoft (1903-1955 – socialdemokratisk statsminister og grundlægger af Grønlandskommissionen)

i stand til at forudse, hvordan børn i den alder ville reagere på at blive fjernet fra deres hjemlige omgivelser og endnu vigtigere fra deres forældre.

Det, der efterfølgende skete, var:

- at børnene aldrig kom tilbage til deres familier. Nogle blev i Danmark, andre blev anbragt på et børnehjem i Nuuk med forbud mod at tale deres modersmål,
- at halvdelen fik et liv med misbrug og psykiske problemer, mange et kort liv, og kun få en uddannelse.

Og hvad er der senest sket?

- At der i februar 2019 blev iværksat en historisk udredning på foranledning af både den danske og den grønlandske regering,
- At Mette Frederiksen i 2020 gav de 6 endnu levende grønlandske ofre en undskyldning på vegne af Danmark.
- At Mette Frederiksen først i februar 2022 – efter at de 6 personer havde anlagt sag mod den danske stat – gik med til at betale en erstatning på 250.000 kr. til hver af dem.

• at socialminister Astrid Krag, som i maj 2021 ligeledes havde afvist at give erstatning, efterfølgende erklærede: "Jeg er glad for, at de seks personer nu får en godtgørelse fra staten."

En påstand som denne kan, så vidt jeg kan se, kun give mening, hvis hendes glæde skyldes, at hun hele tiden inderst inde har ønsket at give de seks grønlandere en erstatning – og, hvem ved, måske endda har foreslået det for Mette Frederiksen, som straks har sat hælene i.

Om det er tilfældet, vil vi af indlysende grunde næppe nogen sinde få at vide.

Mens vi nu er ved Astrid Krag, skal det også nævnes, at hendes begrundelse for på forhånd at afvise tanken om erstatninger, som hun skrev i et svar til Politiken, var, at "*selve anerkendelsen af fortidens fejl er det centrale*".

Det skal såmænd nok passe, men udelukker på ingen måde, at man *også* kunne give ofrene en beskedent erstatning for det liv, som myndighederne tog fra dem.

Læg samtidig mærke til, at Astrid Krag ved at lægge hovedvægten på det frit i luften svævende begreb *anerkendelsen af fortidens fejl* samtidig fjernede opmærksomheden både fra de skyldige i dette drama og fra ofrene, som i første omgang måtte nøjes med et kram fra statsministeren, en kop kaffe og en portion forudsigelige floskler.

Godt at de seks grønlandere ikke lod sig spise af med den politiker-snak, men fik fat i en sagfører, Mads Krøger Pramming, der kunne sit kram. Ikke fordi pengene i sig selv gjorde nogen videre forskel, som en af ofrene understregede, men fordi erstatningen gav dem en håndgribelig bekræftelse på, at de ikke længere behøver at føle sig som andenrangsmennesker.

NB:

Hvis du efter at have læst artiklen om de grønlandske børn stadig er tilbøjelig til at mene, at der blot var tale om en enkeltstående svipser, vil vi anbefale dig at læse vores hæfte om befolkningspolitik, hvor du på 54 sider kan finde grundig dokumentation for, hvad den vestlige verden, inkl. Danmark, har gjort af lignende uhyrligheder – og stadig gør under dække af udviklingsstøtte.

Hæftet kan du få tilsendt gratis. Skriv eller ring til os (se mulighederne på side 2). Du kan også læse og downloade det fra nettet. Det gør du ved at gå ind på rfm.dk og trykke på "materialer" i topmenuen, så kommer forsiderne på vores gratis materialer frem. Tryk på det første til venstre.

Kort nyt

"Fødselsraten i Kina er i frit fald, og det almægtige kommunistparti er tilsyneladende ude af stand til at gøre noget ved det", skrev forfatter og Kina-ekspert, Steven Mosher, leder af *Population Research Institute (PRI)* i *New York Post* i begyndelsen af året.

Kinas statistiske bureau oplyste, at der i 2021 kun var født 10,62 millioner børn i forhold til 12,02 millioner året før. Det er det laveste tal i den tid Kina har ført landsdækkende statistikker.

Og intet tyder i øjeblikket på, at det bliver muligt at vende udviklingen, selv om staten gør sig sine yderste anstrengelser. Således har man lukket 90 pct. af landets abortklinikker og tilladt op til tre børn pr. familie.

Portugals præsident
Marcelo Rebelo de Sousa:

"Mennesker, som er beskæftiget i sundhedssektoren, kan ikke samtidig være dødens håndlangere"

Foreningen af katolske læger i Portugal har i en erklæring takket præsidenten for, at han for anden gang har nedlagt veto mod et lovforslag i parlamentet om at legalisere aktiv dødshjælp – med den begrundelse, at mennesker, som er beskæftiget i sundhedssektoren, "ikke samtidig kan være dødens håndlangere".

Lægerne fastslog ved den lejlighed igen, at menneskelivet har krav på beskyttelse under alle forhold og afsluttede deres erklæring med disse ord:

"Som katolske læger ønsker vi fortsat at tage os af alle syge mennesker, herunder også patienter, som befinder sig i den sidste tid af deres liv, og som er de mest skrøbelige.

Dem vil vi fortsætte med at beskytte og behandle for at give hvert øjeblik af deres liv mening og for samtidig at give det løfte mening, som vi aflagde som færdiguddannede læger og for at gøre den kristne tro, som vi alle deler, synlig."

WALMART er en amerikansk multinational detailhandel – verdens største private virksomhed, hvor dagligvaresalget udgør omkring halvdelen af hele omsætningen i USA.

Walmart beskæftiger 1,6 millioner medarbejdere, og derfor er det bestemt ikke uden betydning, at firmaet den 19. august meddelte, at det nu også vil finansiere sine medarbejderes udgifter til *abortrejser* – nærmere bestemt dække rejseudgifterne for de medarbejdere, der bor et sted, hvor de ikke længere kan få en abort inden for 100 miles fra deres bolig.

Det kan tænkes at have haft en betydning for firmaets beslutning, at det har sit hovedkvarter i staten Arkansas, som allerede har indført omfattende restriktioner.

Med til historien hører dog også, at Walmart – til forskel fra mange andre virksomheder – tillige vil tilgodese de medarbejdere, der vælger at føde deres barn ved at dække deres udgifter til fødsler, svangerskabsundersøgelser og adoptioner.

Tilbage står imidlertid det problem, at de virksomheder, som kun dækker udgifterne til abortrejser, vil kunne få kvinderne til at føle sig presset til at vælge abort. Det fik republikaneren Michael Cloud fra Texas til at skrive til

virksomheder som Disney, Warner Bros., Google og Facebook og spørge dem, hvorfor de har valgt kun at fokusere på abort i stedet for også at dække udgifter til barselsorlov:

”Gravide kvinder”, skriver han blandt andet, ”er historisk set blevet diskrimineret, fordi de ikke har kunnet passe deres arbejde i en periode før og efter fødslen. De bør ikke føle sig presset til at få en abort, især ikke fordi kvinder i dag får færre børn, end de ønsker sig.”

Modsat har pro life-organisationer i stigende grad taget initiativ til at yde støtte til mødre og børn overalt i USA, blandt andet ved at oprette centre for gravide og for familier i social nød.

ABORT I EUROPA. STATUS: Lovende ser det umiddelbart ikke ud. Faktisk er abort tilladt i

samtligt lande – kun med undtagelse af Malta, Vatikanstaten, Liechtenstein, Andorra og Polen. Og lad os blot se det i øjnene: Polen er det eneste af disse lande, der med sine 38 millioner indbyggere ikke med rimelighed kan kaldes en lilleputstat.

Det vil med andre ord sige, at 95% af alle europæiske kvinder i den fødedygtige alder lever i lande med fri abort eller i lande, hvor abort er tilladt i langt de fleste tilfælde.

De fleste lande tillader abort i det første trimester (indtil 12. uge), mens andre lande sætter andre grænser: Sverige (18. uge), Holland (22. uge), Frankrig (16. uge), Spanien (14. uge), og England (28. uge).

Er der mon lys forude? Jeg troede i sin tid ikke på, at jeg skulle opleve murens fald og Sovjetunionens kollaps eller Roe v. Wades endeligt. Så hvem ved, hvad der venter forude?

Afsender
RFM, Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby

 POST **B**
PP Danmark

Om provokeret abort

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Et samfund, som dræber sine børn, har mistet både sin sjæl og sit håb.

Net-udgave
ISSN 2246-4034

Trykt udgave
ISSN 0906-4605